

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

LES VÍCTIMES D'EN RODÈS

—Vostès se creuen que no més són tres?... Doncs són quatre, perque n'hi hà un altre darrera de la porta

Apuntem-nos-en una

RER fi, en el Congrés espanyol, ha sonat una vèu. La vèu d'un diputat català, sincer i valent, que sense retòriques ni embuts ha parlat clar i nèt, deixant meravellats a amics i adversaris. No tot tenien que ésser discursos florits i elegants, l'única finalitat dels quals es concretava a desacreditar l'actuació de l'adversari per a salvar la responsabilitat de la propia.

En aquest debat sobre la guerra del Marroc, cada qual procurava treure's el mort de sobre, per a llençar-lo a les espalles del veí; però ningú s'atrevia a endinsar-se en les entranyes de la qüestió.

En Rodés ha sigut l'hèroe; en Rodés ha nomenat les coses pel seu nom; en Rodés ha posat les peres a quarto a tota la taifa de governants que mangonegen els cabals d'Espanya i la sang dels espanyols, sense més finalitat que'l seu propi interès i el de la monarquia que serveixen.

La paraula d'en Rodés, segura, seca, formidablement precisa, terriblement documentada, inspirada en la convicció, en el ver patriotisme, llençada com una catapulta contra'ls falsos prestigis nacionals, contra l'espasa i contra la corona, ha deixat un rastre d'estupefacció i d'acovardiment que cal aprofitar per a acabar d'un cop amb la trista aventura africana.

Ell ha posat de relleu el migrat paper que estem representant al costat de l'administració francesa i de l'exèrcit francès; ell ha fet veure com sense tropes organitzades i amb generals capritxosos que obren a son albir, mancats de plan i mancats de diplomacia, no's conquereix res ni es civilitza res. Ell ha demostrat com, malgrat les lliçons de l'Història, seguïem al Marroc les desgraciades manyes que han fet perdre nostres extenses colònies. Ell ha inquirit el per què de moltes coses, ha mostrat documents, ha llençat xifres atterrades a la faç dels nostres optimistes patrioters, arribant fins a l'afirmació estúpida d'explicar certes determinacions errades per les *clarividents intuïcions personals* de que parlà en Sánchez de Toca, referint-se a un altíssim personatge.

Cap orador dels que han intervingut, fins avui, en la discussió del Missatge de la Corona, havia ficat tant resolament els termes precisos de la qüestió.

Espanya no pot representar, ni devia acceptar tan sols, la missió d'un gran poble, sense'ls recursos de tal.

Hem fet de *quiero y no puedo*. El conveni anglo-francès ens anava balder i, al firmar-lo, firmàrem la nostra ruïna.

Per a rehabilitar-nos als ulls del poble, i fins als ulls d'Europa, hem de desfer lo fet. Sense vacil·lacions hem de tornar les tropes a Espanya, contentant-nos en mantenir Ceuta i Melilla en nostre poder, i encara fent desaparèixer d'elles el règim militarista.

Quan tinguem els doscents trenta milions de francs que ha votat el Parlament francès per a obres públiques al Marroc i aqueixa fabulosa quantitat pugui acompanyar l'acció prudent i sabia d'un exèrcit quasi exclusivament colonial, aleshores serà hora de somniar conquestes, i aleshores el país no'n protestarà.

En Rodés ha deixat oir la vèu del poble, ha interpretat meravellosament les seves ansies i el seu esperit humanitari i lliberal. El poble ha de sentir-se'n agraït i no deu oblidar-ho, encara que l'obcecació i el servilisme dels monàrquics espanyols ho oblidin.

X. X.

Assamblea de la U. F. N. R.

PER als dies 31 del corrent i primer del mes entrant està anunciada la celebració de l'Assamblea nacional de l'Unió Federal Nacionalista-Republicana.

L'Assamblea té caràcter extraordinari. En ella han de discutir-se assumptes de veritable interès pel partit. En ella s'ha de ratificar o rectificar la coalició permanent dels nacionalistes amb els radicals.

Aqueixa qüestió podria promoure algun revol i fins alguna escisió en el si dels elements que componen l'U. F. N. R.

Per a la causa de la Democràcia catalana fóra de desitjar que la serenitat imperés entre'ls assembleistes i que les decisions fossin obra equànime i meditada, per a no mallograr els fruits de tants esforços com s'han realitzat per a l'harmonia de les forces republicanes.

L'infantil senectut

RETITS agrupaments estudiantils de Barcelona i Girona han elevat—no se'n diu *elevat*?—un missatge al senyor Maura pregant-li que retorni a l'activitat política.

Fet significatiu, en tota la seva petitesse. Examinem—se tracta de nois—examinem aquest cas curiós de psicologia de multituds, importantíssim perquè hi està compromès el sementer de la ciutat venidora, de la Catalunya en formació. Un cas—podríem dir-ne—d'infantil i terriblement prematura senectut...

Els nostres estudiants, malhauradament, no solen tenir iniciatives de caràcter cívic, no saben gentilment *jogar a ciutadans*, exercint actes d'intervenció romàntica—com els escau—en els negocis de la República. Personalment, jo que seré sempre un gran infant—i ho tinc a gloria, no sabria regoneixer uns companys de joc i entremaliadura en aquests jovenets barcelonins i gironins que parlen amb vèu tan ronca des del *Foruh*...

Lamartine deia que tot cor jove és republicà. Aquests nois no tenen certament el cor jove. Pot-ser des d'aquell irreflexiu missatge dels universitaris de Barcelona al rei dels helens, aleshores de la primera guerra amb els turcs, les multituds escolars no havien obert boca, com a tals multituds.

I creieu que soc el més ferm partidari d'aqueixes petites estridències; a condició de que revelin el Quixot interior, l'incaute i generós Cándid interior, ja que aquestes són personificacions de l'essència pueril de l'home, no desverjada pel contacte amb les furbes; aquella puerilitat que, si es conserva, és la flor i la flama de la persona; un *Sésam* per a obrir les portes del miracle; el refugi d'un món de perfecció en el castell mental, per a viure-hi i consolar-s'hi del món real fins a arribar a oblidar-lo.

—Permeteu, de pas, que dediqui un record personal als meus bons estudiants empordanesos, dels quals conec una iniciativa ciutadana que és una executoria de pietat: l'haver demanat als poders, espontaniament, per intermedï meu, l'indult d'aquell capità Sánchez...

Examinem—deia—la psicologia de l'acte dels estudiants mauristes.

Quina espontaneïtat podem atribuir-li? No revel·larà, abans que tot, una ingerència de la «Familia» en la Ciutat? El senyor Maura no és home apte per a representar als ulls de l'infància ni de l'adolescència, una clara orientació doctrinal. La seva paraula, la paraula i encara més l'escrita, no's distingeix precisament per la claretat... No hi ha en la seva vida una brillantor colorida pròpia a atraure l'enamorament del noi, com enamorava les munions infantivols del París de 1789 el cavall d'un Lafayette, o com nosaltres, de criatures, sentíem palpitant la gloria d'un Garibaldi. No. El senyor Maura té severitats de vestidura negra, ausencia estudiada de vistositats

—¿Se tracta d'un conqueridor que acaba de passar entre pompes de triomf, com en no sé quin acte d'òpera, en aquell teatre on els pares varen portar-nos una nit? ¿Se tracta del poeta d'unes dècimes fulgurants, que sabem de memòria? ¿Se tracta del pintor d'uns quadros fastuosos, o del novel·lista d'unes narracions que entretenen les nostres nits de criatura, i ens consolen de l'empal·lors llibre de text?

—Res d'això. Se tracta d'un *estadista*, que no es encara ben propiament un *polític*.

—Bé, però deu ésser un estadista orientat a demà, an aqueix demà que les joventuts inquietes senten ja com a patrimoni exclusiu. Serà que saluden en aqueix senyor Maura al polític prematur qui correspondria an el demà—que ja es un ideal present per a l'infància.

—Res d'això encara. Se tracta d'un *estadista* que s'anomena conservador...

—Ja és estrany, ja. Però encara m'ho ex-

plico. Deu ésser un conservador a la moderna, home de consolidació de les grans potències nacionals com un Chamberlain, o ubriac de glorioses rapinyes com un Bismarck, o dolçament aristòcrata com un Beaconsfield, o confirmador de revolucions com un Guizot, o un antic guerriller en repòs com un Crispi.

—Res, res d'això encara. El senyor Maura no existeix. És un ens de raó. El senyor Maura real, com a persona, és un advocat fluid, de certa eloqüència i fins i tot ben intencionat. Però el crit de les multituds, unes en pro i altres en contra, no va an aqueix. Va a un altre senyor Maura simbòlic, considerablement inferior a l'altre creat fins contra la voluntat explícita de l'altre. Un senyor Maura símbol d'una defensa de casta, encarnació del recel de les burgesies contra'ls períodes vinentes de la continua revolució encara no acabada, i representació d'interessos materials, etèrns enemics de totes les idealitats.

Com a inconscient revelació d'ànima, en el gest dels joves estudiants mauristes hi ha una influència de l'educació familiar més que de la propiament acadèmica, i han obrat més com a brots de famílies distingides, de classes socials apart, que com a estudiants. Ve a ésser com si les antigues carreres nomenades *liberals* s'apressessin a defensar aqueixa llibertat contra la menaça de les castes d'antiga *servitut*...

Es clar que'ls pobres nois no tenen encara l'indispensable creixença per a poguer judicar, ésser àrbitres en aqueixa forta contraposició política i social que té per un dels seus termes al senyor Maura. Han obrat, doncs, com a fills de família, obedients a l'implícita suggestió paterna i materna, a l'esperit assimilat en les converses domèstiques, en els judicis dels periòdics habituals, adictes a la casta, en la paraula dels visitants de consuetud, en el bon to après en el petit món al qual pertanyen. I tot això és deplorable, principalment perquè revela una tendència exclusiva d'*assimilació*, d'acomodament a la norma rebuda d'aplicació; i no un temperament de rebel·lia sana i personal, d'afirmació de la pròpia divergència, exaltació d'un *jo*, iniciativa d'una nova norma. Com a promesa, com a esperança, aqueixa joventut no'ns ofereix una renovació i per tant una reflorència; sinó una freda i mortal continuació.

Necessitem a tot preu que's formi en les nostres aules una joventut oposada, que llenci també els seus contraris manifestes; una joventut que sàpiga sentir, més enllà dels patis acadèmics, la dignificació ascendent de la casta treballadora com la força directament aliada a la força estudiadora, a la força de les sel·leccions intel·lectuals; una joventut que, a l'esquifida i raquítica concepció d'un món tancat per la casta, oposi l'amplitud d'una ciutat on totes les castes se fonguin en una sola i victoriosa cooperació de cultura.—Ideal que'm permeto creure representat per ben diverses persones que don Antoni Maura...

GABRIEL ALOMAR

PEDAGOGIA FAMILIAR

—Ja aprens forsa, maco?

—Si, senyor. Abans anava amb els pares; ara vaig amb els *hermanos*; però jo més m'estimaria anar amb la meva cosina.

Si pogués parlar!...

Pobre Dato!... Quina pena em fa, quan el veig clavay en aquell lloc de tortura que li diuen el banc blau!... Portat per les circumstancies al lloc on avui està, i que'n passa, l'home, d'angúnie quan se veu traquetejat per la dreta i per l'esquerra, pel darrera i pel davant, demanant tothom que parli i... sense poguer parlar!...

—Què va passà el mes d'octubre?—li pregunta un diputat.

—Perquè—li demana un altre—sèu vostè al cap d'aquest banc?

—La quefatura que ostenta, qui dimoni li ha donat?

—¿Com és que en Maura no mana i vostè, amic séu lleal, ocupa la presidència?...

Expliquis, cantí, què hi ha...—

I l'home tenint-ne ganes, ai, sense poguer parlar!...

A l'Àfrica passen coses d'un caràcter tan estrany que no hi ha qui les entengui ni en pugui treure el trasllat. Que si hi ha algú que dona ordres sense haver-les de donar; que si, convenint fer raves, resulta que s'han fet naps... El misteri que això tanca de segur que en Dato el sab, però, com volem que'l digui si l'home no pot parlar?

I la situació econòmica? Què varem gastar l'altre any? El dèficit que'ns rega

Don Antón és un bon pare

—Veuen?... Aixís me diverteixo, i de passada, faig home al meu fill.

a quina altura ha arribat?
S'haurà de fè un nou emprèstit?
Serà precis apretar
les clavilles dels impostos,
fins arrencar l'últim clau
al poble soferit i dòcil?...
El terrible interrogant
se queda sense resposta:
en Dato no pot parlar!...

Cada tarde, al presentar-se
al Congrés, els diputats
murmuren:—D'avui no passa;
avui se deura explicar.
I espíen tots els seus gestos,
i observen el seu semblant,
esperant, plens d'impaciència,
l'hora en que trencarà el glaç.
Ja comença?... Ja s'hi posa?...
Ja vuuda, per fi, aquell pap?...
No, no; és inútil instar-lo;
l'infelç no pot parlar.

Pobre Dato!... Pobre Dato!...
Flauta amb els forats tapats,
clarinet faltat de llengua,
campana sense batall,
al veure'l alçar-se, trèmul,
frisós, tartamudejant,
obrint un moment la boca,
però tornant-la a tancar,
de por que'ls mots se li escapin,
pensa la gent amb esglai:
—Que'n sabriem—ai!—de coses,
si l'home pogués parlar!...

C. GUMÀ

VICTORIA NACIONALISTA - REPUBLICANA

EN les eleccions de senadors que, per cobrir una vacant, se celebraren el passat diumenge en la provincia de Tarragona, va sortir elegit, després de renyida lluita amb el reaccionari fiscal del Suprem, Maluquer, l'Eduard Calvet, a qui, aquesta vegada, no han enganyat sos eterns optimismes.

De la victoria d'en Calvet ens en sentim joiosos per diverses raons:

1.er Perque el triomf d'en Calvet és un triomf nacionalista-republicà, que ja'ns feia bona falta.

2.^{on} Perque en Calvet no és dels homes que necessiti el càrrec, al contrari, en aquest cas pot ben dir-se que'l càrrec el necessita a ell.

3.er Perque en Calvet és fabricant, però fabricant que l'hem vist en multitud d'ocasions enfront dels seus companys i al costat dels treballadors.

4.^{rt} Perque exigirà del Govern que's compleixi el decret de les seixanta hores que molts burgesos ja començaven a creure que era broma.

5.^{nt} I perque, com serà un bon senador i farà quedar bé al partit, en les vinentes eleccions tornarem a veure'l sortir triomfant en la provincia de Tarragona.

Sonata IC

SEMBLA que als defensors del règim, al sentir les paraules d'en Rodés, se'ls hi hauria d'haver escalfat les orelles i pujat la mosca al nas. Sembla que an ells, ferms partidaris de la monarquia, però ensemps esclaus de la Constitució, devia faltar-los temps per a contestar com se mereixia al diputat per Balaguer. Sembla que no devien permetre que'l comte de Romanones els guanyés per mà.

Ho sembla, eh?... Doncs no. Lo primer que han fet és imitar a aquell gitano. No ho sabeu?... Si és un conte vell!... Escolteu:

«Una vegada un gitano es confessava, i de la seva boca en sortien els pecats més negres: ahir enganyava a un pagès; avui robava una mula; demà gitava amb dona d'altri... i, tot això, barrejat amb una amenida de renes, de mentides i de faltes de respecte.

»El capellà no feia més que posar-se la mà al cap, horroritzant-se de tantes culpes —lo mateix que fa el país— com anava descobrint aquell malvat (representava el Govern).

»Per fi, aquest acabà la llista de les seves faccies, i el capellà li preguntà:
»—Ja has acabat?

EL DEJUNI

—Per l'amor de Déu, que no hem tastat res en tot avui!

—I no seré pas jo qui us aconselli lo contrari, essent divendres.

»—Me sembla que sí.
»—No't remordeix res més?

»—Home, com a remordir-me, quasi quasi li diré que ni lo altre. Ara que, com que s'ha de quedar bé i ningú sab lo que vindrà després, sempre és bo el poguer dir que ja t'has confessat i portes els papers en regla.

»—Però, fill meu, escolta. No sabs que estàs condemnat?... No sabs que l'infern t'espera?... Digue'm, què faries, ara, si Nostre Senyor te cridava a sa presencia sobirana? Que faries?... Respon!

»—Home...

»—Què faries?... Respon!... Què faries, si el Jutge etern te cridava?

»—Veurà... no hi aniria.

Això ha fet en Dato, quan els jutges populars l'han cridat i s'ha vist tan ple de culpes d'ell i d'altri, ha seguit el consell del zingar i ha fet lo mateix que ell: no anar-hi.

Amb tres dies de tenir tancat el Congrés poden arreglar-se moltes coses, cosetes i cosaces. La vergaçada ja no cou tant com en acabant de rebre-la; els que han de seguir pegant ja tenen la consigna de fer-ho sols de per riure.

La llàstima és que no puguin convidar al Raisuli, com han convidat an en Maura.

Jo no sé què tenen aquests que ocupen certs llocs: agafen un home, sinó de talent, de voluntat, i sinó de voluntat, de talent, hi parlen, i desseguida el tenen amansit com si li donguessin cervell de gat.

I sinó, que ho preguntin a en Melquiades Álvarez. Diu que va estar tan enèrgic.

Vaja, home, vaja. Encara no n'hem sentit cap, de ben enèrgic.

En Rodés ja començava a estar bé; però, després de la parada, no sabem com anirà.

Ademés, res, s'ha acabat això. Un servidor tenia una lleugera esperança de que don Antoni ens hauria divertit amb un brot d'urc dels que ell gasta; però, després de la convidada, fins en això he perdut les esperances.

Doneu-me una horxata, Enric, doneu-me; és la beguda nacional.

MORITZ XII

Ascensió

Deixem-la l'Ascensió, que's sosté en la rutina, vegem la resplandent que ofrena'l camp de blat, quins grans a la presó captiven la farina, la blanca pols sagrada del pa qui alsa'l llevat.

Uns sortidors de grogues ginestes esclatades fan llum entre les penyes si'ls pins hi deixen Sol, avui hi correràn porugues mans llogades; les ginesteres tristes demà portaràn dol.

Com un símbol hermós, els camps de blat se [dauren, les espigues feixugues s'adormen embuïdes, les fruites ara vives, tenen la vida a guany.

D'esquena a costums rancies, una altra ascensió [instauren agresolades febres en el gran Maig florides, de l'aspere sacrifici, de l'insaciabl afany.

J. COSTA POMÉS

Notes de fòra

Reus.—Diumenge tinguerem la visita dels il·lustres carques Junyent i Dalmau Iglesias, contractats per a donar una funció d'oratoria humorística en el «Centre Carlí».

Inútil manifestar que'ls nostres jaumistes es-tigueren bojos d'alegría, osequiant als foras-ters i festejant-los com si fossin dues cupletistes.

Torredembarra.—El director de l'Etnològica de Reus vingué, diumenge a la tarde, a donar una conferencia als nostres pagesos, sobre «el cuc del raim i els sistemes de combatre'l». La concorrencia fou bastant nombrosa. Al sortir digué un jaio vinyater:—Sermons com aquests hauria de fer-nos, el senyor rector!...

Roquetes.—Sabem que són molts els veins que s'han inscrit a la pelegrinació a Lourdes. En prenem bona nota i ens enterarem dels seus noms. Així, quan tornin de la sagrada piscina, en fugirem com de la pesta; no fos cas que'ns encomanessin algun mal dels que segurament hi deuràn agafar.

Sabadell.—Cincents romeus, cridats per l'«Academia Catòlica», anaren a fer un xeflis a Montserrat. La pluja els deslluí un xic la festa. La Morenia ja sab lo que's fa. Com que sab que en tots aqueixos actes hi regna la més gran hipocresia i que'ls carques pugén a la muntanya més per la disbauxa que per ella,.... pluja!... i vinga pluja!...

Granollers.—Els serradors mecànics s'han reünit per a tractar del curs de la vaga, acordant no acceptar la fórmula d'arreglo que'ls proposava la Junta de Reformes Socials. La cosa, doncs, s'embolica.

La Bisbal.—S'ha format una Junta d'autoritats i de representants populars per a tractar de la constitució d'un Asil de Caritat, al objecte de prohibir en absolut que vagin captaires pels carrers. D'ara endavant, doncs, a la Bisbal, únicament demanaràn caritat els capellans, que són els eterns pidolaires, els que paren la mà eternament.

Olot.—La conferencia sobre la Mancomunitat catalana, pel diputat provincial Lluís Durán i Ventosa, va celebrar-se sense altres incidents que'ls propis d'un gran entusiasme regionalista en el saló de la «Lliga». L'únic digne d'esmentar-se és que la disertació va començar a les dotze de la nit. Això va escamar a molts del partit, que deien, comentant-ho:—Com volem que marxi a l'hora la Mancomunitat a mans d'uns homes tan trasnoixadors!...

Lleida.—El vicari major ha ordenat a tots els mossens que deixin d'afegir a la missa l'oració ad petendam pluviam, en vista de que ja ha plogut prou. Això ha fet enfadar a alguns pagesos que encara volien més aigua, i no paraven d'exclamar:—Prou plou, però plou poc!—Però és veu que ara els ensotanats ja han fet la comedia i és hora d'advertir al Senyor que tanqui l'aixeta, aturant la súplica mística. L'oració ad petendam pluviam serà substituïda, ara, per ad petendam cumquibus.

Els catòlics i els obrers

Ha vingut a Barcelona el famós P. Gerard i ha parlat en el Teatre del Bosc. Es el P. Gerard, sens dubte, un home de cultura i de bona fè. Predica una mena de socialisme cristià i diu a les classes riques dures veritats.

Cada vegada que veiem a un catòlic fer, des del seu camp, propaganda en pro de la justícia social, penssem que la seva feina no està precisament en adoctrinar als obrers, sinó en convèncer als seus correligionaris, als patrons i als elements directores de la societat present. Avui l'Esglesia catòlica té encara una enorme influencia sobre les anomenades classes altes, i és en elles on més grossos obstacles troba l'acció transformadora de la vella societat.

Per això ens sembla equivocada l'orientació de molts propagandistes del socialisme cristià, que pretenen encarrilar el moviment proletari pels camins de la Santa Mare Esglesia. D'aquesta manera donen una finalitat egoista a la seva propaganda, puix sembla que utilitzen la justícia social com un simple medi per a fer tornar els treballadors cap al catolicisme. Tal com aquests propagandistes planteegen el problema, resulta que per a obtenir justícia els obrers han de mostrar-se fidels a la religió i a l'Esglesia, i que sols amb aquesta condició els poderosos de la terra s'avindràn a les grans i profundes reformes socials. O, en altres paraules: la redempció obrera ha d'ésser un premi a la sotmissió del proletariat a les doctrines i a la disciplina de l'Esglesia catòlica i dels seus pastors.

Tot això ho trobem insincer i fals. Si una gran part de la massa trevalladora ha perdut la fè en les coses sobrenaturals, no podrà pas reconquerir-la per la promesa d'una millora en les seves condicions de vida. Els catòlics que de debó desitjen la justícia social, no han de fer condició d'aquesta el reingrés del proletariat en el camp religiós. Fins ens sembla immoral i religiosament abominable el dir als obrers: «Veniu cap a l'Esglesia, i obtindreu la millora de la vostra situació.» Això equival a dir-los que han d'ésser catòlics pel compte que'ls té des del punt de vista dels avantatges terrenals.

No, no. Aquest no és el bon camí per als socialistes cristians. Si volen acostar l'adveniment de la societat nova, no perdin el temps intentant convèncer als obrers de que han d'ésser catòlics, i dediquin el seus esforços a convèncer a les classes directores de que han de regonèixer les reivindicacions dels obrers.

A. R. I V.

ONTESTANT al valent discurs d'en Melquiades Álvarez, el President del Consell de Ministres ha dit que podem sobrellevar muy bien la carga de Africa.

Si, eh?
Quan sigui l'hora de rectificar, el leader reformista pot dir senzillament:
—Cedeixo la paraula a les mares dels soldats. I, elles, que parlin. Que ja es faràn sentir!

Fins ara no'ns havíem enterat de que a Gracia existeix una «Casa del Pueblo Romanonista». La Casa, fins a cert punt, la comprenem, perque'ls incondicionals de l'il·lustre coixet són rics, i poden donar-se el luxe de tenir local, sagell i bandera...

Però el pueblo?
On és el pueblo romanonista?

Vivirt para vert.
Els catòlics de Barcelona—carlins en sa major part—encara no han pogut pair l'Assamblea protestant del Palau de Belles Arts.

No passa dia sense que un centre o altre no protesti, bramant contra el governador i el Govern que varen permetre aquell acte.

De modo que pot dir-se que s'ha girat la truita:
Ara els més protestants són els més catòlics.

De Mèxic.
S'ha comprovat que l'oficial nord-americà Parks ha sigut fusellat per ordre del general Huertas.

Ben mirat, té la seva explicació.
Parks i Huertas no es podràn avenir mai. Es clar!...

Els Parks són senyors, i les Huertas democràtiques...

En el terme de sis mesos, Sant Josep de la Muntanya, aquell gloriosíssim sant varó que tot ho concedeix, ha rebut dels seus fidels devots més de quaranta mil cartes peticionaries.

Si cada carta anés acompanyada d'un duro, Sant Josep guanyaria anualment més diners que'l Gallo.

Sinó que aleshores no n'hi hauria cap que arribés a les mans del Sant.

Perque el rector, abans d'entregar les cartes al Sant, les palpa...

La gran vigilancia!
Comuniquen de Hong-Kong que hi hà existents en aquella capital doscents quinze casos de peste bubònica.

Ja cal que vigili la Sanitat de tots els països. Perque tothom sab que Hong-Kong és un dels ports de més tràfec del món.

I si les sanitats badessin... Hong-Konganiríem a parar?

Dies passats, al eixir el senyor Maura del Congrés, va ésser xiulat per un subjecte que estava pels alrederors enraonant amb un altre. Un jove maurista que per casualitat era allí, va tirar-se sobre'l que xiulava, pegant-li una terrible bastonada al front.

El ferit fou auxiliat en la casa de socors. Els joves mauristes acabaràn per a oscureix les assanyes del requeté. Aquests resultaran uns angelets de Déu; ho estem veient.

EL CONFLICTE MARÍTIM

—Ja dura massa aquesta vaga. Pensin que nosaltres havem d'anar a les missions...
 —Embarquin-se amb la barca de Sant Pere pescador.

“Ad petendam pluviam”

—Ara prou!... No demani més aigua al cel, senyor rector!...
 —Fill, no sé què dir-t'hi. Jo l'haig d'anar demanant fins que'l bisbe em mani lo contrari.

A Madrid es preparen de debò per a commemorar el centenari de Santa Teresa de Jesús. Es diu que alguns actes revestiran excepcional importància. Ens sembla que seria molt convenient que'n Belmonte hi prengué part en una forma o altra. Essen ell la Santa Teresa del toreig, segons aquell bon xicot d'El Dia Gráfico, és imprescindible la seva col·laboració.

El general Huerta, està disposat a dimitir, segons diuen, amb la condició, entre altres, de que'l govern yanquí faciliti al govern federal dos mil mil·lions de dol·lars. Quin mano l'Huerta, aixís també dimitiríem nosaltres!

Es diu que'l Tribunal Suprem, ha condemnat a l'Azzati, per una causa que se li segueix, a la friolera de nou anys de desterro. Que's consolidin els deu mil queraltionistes. En aquest món sempre hi ha un pitjor!

A València s'està celebrant un Congrés d'arrossaires. Apa, senyors bisbes, canonges i demés clergalla del morro fort, què fan parats, que no van a València?

Alguns personatges i fabricants de Barcelona, han anat a la Cort a felicitar al ministre de la Guerra per haver elegit un tipu de kakt, de fabricació catalana, per a l'uniforme d'istiu de l'exèrcit espanyol. Llàstima que de passada no hagin demanat la derogació de la llei de jurisdiccions.

A Madrid, en les parets del Congrés i fins en les del domicili del senyor Dato, han aparegut uns lletrerets pintats amb tinta negra que deien: *Maura sí!* Això significa que la cosa està que bull; bull contra'l govern, està clar. En quan a nosaltres... que'ns ho pintin al clatell!

Mr. Wilson, president dels Estats Units, casa la filla. Què li deurà consignar de dot? Lo millor que podria regalar-li és la pau de Mèxic.

Sembla cosa decidida que les dones angleses intervindràn en la política del seu país. A tal objecte s'està creant un Parlament apart, en el qual les femelles podran exercitar l'oratoria. A la nostra terra no'ns seria gaire novetat un Parlament així.

Com que en el que patim ja hi han més donetes que no pas homes!

Un petit pensament del senyor Goethe:
 «La meua mort no'm preocupa gaire. No'm preocupa perquè mentres jo sóc, la meua mort no és; i quan la meua mort serà, jo no seré.»

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 2349
 A la xarada, Correspondria, i a l'endevinalla,
 La ploma d'escriure.

XARADA

Amb una total molt maca fa un quant temps tinc relacions; de nom se diu *Quint-quart-quinta*, que és un nom bastant hermós. Siguent, com soc jo, molt jove i vivint *prima-segón*, en els balls mai he fet falta dels més esplèndits salor.s. La tal nena vaig conèixer en una festa major i molt àmics vàrem fer-nos tot ballant els rigodons. Com que *dos molt tres-inversa* i a mi m'agrada això molt, pot ser fàcil que poc triguin a juntar-se nostres cors.

Joan Aubert i Manent

TARGETA

Manel Terco
 Sort

Amb aquestes lletres, degudament combinades, formar el títol d'un drama català.
 E. Sala (a) Noi maco

MUDANÇA DOBLE

—Que'l tot és tot de la Tota?
 —No, Total.

Joan Rocabert

ANAGRAMES

I
 •De patir n'estic total;
 tinc el tot que'm fa molt mal.

Joan Rocabert

II
 La Tot, que és filla de Total,
 té sa germana a La Bisbal.

Enric Lapedra Fàbrega

III

—Tot, Total,—digué en Tomàs—
 si et menges cap tot, rebràs!

Elos Leugim

DISSABTE VINENT

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un interessant

NÚMERO

EXTRAORDINARI

atapeit de dibuixos

i text d'actualitat

8 planes

10 cèntims

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
 Tinta Ch. Lorilleux y C^a